

opfordre ministeren til, at vi også får det beskrevet i det materiale, som ministeren kommer med.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det hr. Ole M. Nielsen som ordfører for forespørgerne.

Ole M. Nielsen (KRF):

Man kan sige, at vi har haft en god debat. Vi er i hvert fald blevet klar over, at vi er på herrens mark. Vi er ude på en glidebane, hvor vi ikke aner noget som helst om, hvad Danmark kommer til at stå for i denne her sag.

Regeringen lover at komme med en plan, men der er intet mål for, hvad den plan skal indeholde, og der er intet tidspunkt for, hvornår den skal komme. Så det er såmænd så småt, som det overhovedet kan være. Jeg vil ikke sige, det er skuffende, men det er dybt deprimerende. Der er tale om et enormt skift i Danmarks politik fra før november sidste år og til nu. Sådan er det bare.

Ministerne siger, at miljøet er ligeglad med, om man reducerer med 1 mio. t CO₂ her eller et andet sted. Ja, men drivhuseffekten er ikke ligeglad med eller ikke uafhængig af, om vi løser vores egne problemer først og så bagefter bruger noget af alt vores overskud til at løse nogle andre problemer et andet sted. Det er der stor forskel på. Det kan godt mærkes på miljøet. Det er helt klart. Jeg synes, at det er utrolig svagt, at vi ikke vil gå foran.

Jeg har sådan set ikke fået svar på, om regeringen egentlig mener, at CO₂-udledningen, drivhuseffekten, er et problem, eller om vi bare skal leve op til det her, fordi vi har indgået Kyotoaftalen. Det er sådan set det springende punkt, for hvis man erkender, at CO₂-udledningen, drivhusgasudledningen, er et problem, så er det, vi har på fornemmelsen, der er Danmarks politik, meget, meget svagt og uansvarligt.

Det må være min konklusion på debatten her. Beklager.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole M. Nielsen, at der ingen tvivl er om svaret, for hr. Ole M. Nielsen startede nemlig hele debatten her med at spørge, om regeringen mener, at det er et problem. Og svaret er: Ja, det mener regeringen. Regeringen mener, man skal gøre noget ved CO₂-reduktionen.

Jeg har bare sagt, at vi er i en speciel situation, og det må man forstå, når vi pludselig får 5 mio. t oveni, som vi ikke havde før, og så vil vi altså bruge de kvoter, den Joint Implementation, de Clean Development-mekanismer, vi kan, og det er det, vi siger.

Kl. 18.45

Det, jeg så bare siger, er, at vi har sagt – og det er det, jeg gerne vil læse op igen – at vi vil gøre en betydelig hjemlig indsats. Jeg må så sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at for EU er det sådan, at EU i de internationale forhandlinger tidligere har spillet ud med, at mindst 50 pct. af indsatsen skulle foregå hjemme. Jeg har sådan set bare villet lave en faktisk gennemgang i det, jeg sagde her. Men det har man altså valgt fra EU's side at gå på kompromis med i de internationale forhandlinger for til gengæld at sikre vigtige regler, som opretholder Kyotoprotokolens miljømæssige integritet. Man kan være uenig eller enig, jeg vil bare oplyse, at det er det, EU har gjort.

Men vi er stadig væk af den opfattelse, at vi skal lave en betydelig indsats. Tættere kan vi ikke komme på det i dag, for vi skal have det arbejde afsluttet, så vi kan komme frem og vise det, og så får vi jo en debat igen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er glad for, at regeringen trods alt lyder til at være ambitiøs på det her område, og derfor vil jeg på linje med nogle af de andre ordførere opfordre til, at man ser at få lavet det katalog over virkemidler. Også fordi jeg tror, det vil gøre, at vi står meget, meget stærkere i forhold til formandskabet i EU og i forhold til Johannesburgprocessen. Hvis vi fra dansk side kan komme og sige, jamen vi har faktisk de redskaber, der skal bruges for at opnå en meget stor CO₂-reduktion, står vi langt, langt stærkere både som det land, der har formandskabet i EU, og også som det land, der får hovedansvaret i EU-sammenhæng i forhold til Johannesburgprocessen.

I og med at statsministeren allerede har spillet ud med sine forslag til, hvordan vi kan sammenkoble øststøttemidlerne med løsningen af klimaproblemerne, mangler der jo for så vidt kun nogle andre redskaber – de allervigtigste for os at se – nemlig, hvad det er vi vil gøre nationalt, inden vi går i gang med Joint Implementation, og inden vi går i gang med at købe kvoter.

Med andre ord: Lad os se hele det katalog, som jeg regner med at regeringen har i skrive-